

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudů JUDr. Petra Polácha a Mgr. Petra Sedláka v právní věci žalobce: **Z. M.**, zastoupeného Mgr. Luděkem Růžičkou, advokátem se sídlem Vackova 44, Brno, proti žalovanému: **Celnímu ředitelství Brno**, se sídlem Koliště 21, Brno, o přezkoumání rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

I. Věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp.zn. 30Af 7/2011, 30Af 8/2011, 30Af 9/2011, 30Af 10/2011, 30 Af 11/2011, 30Af 12/2011 **se spojují** ke společnému řízení a budou nadále vedeny pod sp.zn. 30 Af 7/2011.

II. Žaloba proti rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 11. 2010, č.j. 5450-14/2010-010100-21, 5450-15/2010-010100-21, č.j. 5450-16/2010-010100-21, č.j. 5450-17/2010-010100-21, č.j. 5450-18/2010-010100-21, č.j. 5450-19/2010-010100-21 **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Dne 20. 12. 2006 vydal Celní úřad Břeclav platební výměry č. W0211055003009/4, č.j. 6023-10/06-0211-021, č. W0211055003010/4, č.j. 6023-11/06-0211-021, č. W0211055002984/4, č.j. 6023-12/06-0211-021, č. W0211055003022/4, č.j. 6023-13/06-0211-021, č. W0211055003034/4, č.j. 6023-14/06-0211-021, č. W0211055002996/4, č.j. 6023-15/06-0211-021, kterými žalobci vyměřil z dovezeného zboží (benzín automobilový 95 Eurosuper) dovozní clo, spotřební daň a daň z přidané hodnoty. Dle

správce daně vznikl celní dluh v okamžiku, kdy dovezené zboží bylo odňato celnímu dohledu a žalobce se tohoto jednání zúčastnil. Mělo se tak stát na pracovišti žalobce – volný oběh – v době od 19:07 do 22:07 dne 28. 12. 2003, kdy se zde pohyboval žalobce prokazatelně sám a indosoval nebo umožnil indosovat kontrolní listy jemu přiděleným úředním razítkem. Správce daně vyjádřil přesvědčení, že si žalobce byl vědom nebo měl být vědom z titulu funkce referenta obchodního zboží na celním úřadě, že předmětné zboží je odjímáno celnímu dohledu. Takto se stal společným a nerozdílným dlužníkem ve smyslu § 240 odst. 3 písm. b) zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, účinného do 31. 12. 2003 (dále jen „celní zákon“). Proti platebním výměrům si podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, které dne 25. 4. 2007 žalovaný zamítl rozhodnutími č.j. 1874-02/07-010100-21, č.j. 2032-02/07-010100-21, č.j. 2033-02/07-010100-21, č.j. 2034-02/07-010100-21, č.j. 2035-02/07-010100-21, č.j. 2036-02/07-010100-21. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2009, č.j. 30 Ca 175/2007-43 byla rozhodnutí žalovaného zrušena pro vady řízení a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný přezkoumatelným způsobem nezdůvodnil, proč považoval žalobcem navrhované důkazy (rozhodnutí ředitele GRČ ze dne 26. 5. 2004, č.j. 2004/3405/4 a protokol ze dne 18. 12. 2006, č.j. 6023-09/09-2011-021) za účelové. Odůvodnění rozhodnutí, kdy žalovaný samostatně nehodnotil zjištěný skutkový stav, neuváděl konkrétní důkazy a nevypořádal se s rozpory mezi jednotlivými důkazy, bylo pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné. Současně soud shledal nesprávným právní závěr žalovaného ohledně prekluze práva k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Dne 12. 11. 2010 žalovaný opětovně zamítl odvolání žalobce, a to žalobou napadenými rozhodnutími.

II.

Stručné shrnutí argumentů obsažených v napadeném rozhodnutí

[2] Individuální správní akt celního úřadu jako orgánu státní moci nelze přirovnávat k právnímu úkonu a jeho náležitostem upraveným občanským právem hmotným. Napadené rozhodnutí má všechny zákonné náležitosti ve smyslu ust. § 32 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „ZSDP“) a jednotlivé výroky rozhodnutí jsou srozumitelné a určité. Ve výroku II. rozhodnutí Celního úřadu Břeclav odkázal prvostupňový správce daně na ust. § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 587/1992 Sb., o spotřebních daních, ve znění rozhodném v okamžiku vzniku celního dluhu, přičemž ve výroku I. je jasným a určitým způsobem stanoven okamžik, vzniku celního dluhu dnem 28. 12. 2003, tj. dnem, kdy bylo zboží nezákonně odňato celnímu dohledu. Správní orgán tedy daňovému dlužníkovi sdělil, k jakému termínu byla spotřební daň stanovena a podle jakého platného právního předpisu. Odkazem na přechodné ustanovení § 140 odst. 1 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, kdy v rozhodnutí Celního úřadu Břeclav pro tento předpis byla zavedena legislativní zkratka „zákon s SPD“, poukazuje celní úřad na vázanost rozhodování podle právních předpisů platných a účinných v době vzniku daňové povinnosti. V dalším textu napadeného výroku II. je uvedena konkrétní hmotněprávní úprava týkající se základu a sazby daně předmětného vybraného výrobku. Všechny výroky rozhodnutí celního úřadu je nutné pojímat ve vzájemné souvislosti, neboť vyměřené daňové povinnosti se vztahují vždy k jednomu celnímu dluhu a okamžiku jeho vzniku.

[3] V ust. § 3 odst. 1 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31. 12. 2003 (dále jen „ZDPH“) je uvedeno, že osobami, které jsou povinny platit daň, jsou při dovozu zboží osoby, jimž má být propuštěno zboží, pokud zákon nestanoví jinak. V daném případě s odkazem na ust. § 42 ZDPH a § 43 odst. 1, odst. 2 ZDPH je zřejmé, že pro uplatnění daně z přidané hodnoty při dovozu zboží platí ustanovení celních předpisů,

pokud tento zákon nestanoví jinak a povinnost vyměřit daň při dovozu zboží vzniká dnem vzniku celního dluhu. Tato ustanovení nachází svůj odraz v ust. § 323 odst. 1 celního zákona, platného a účinného v době vzniku celního dluhu. Co se týče spotřební daně, je nutné přihlédnout k § 5 zákona č. 587/1992 Sb., o spotřebních daních, účinného do 31. 12. 2003 (dále jen „ZSD“), podle kterého daňová povinnost při dovozu vybraných výrobků vzniká dnem vzniku celního dluhu s odkazem pod čarou na ustanovení § 238 až § 253 celního zákona. Vzhledem k tomu, že celní dluh při dovozu zboží podléhajícího dovoznímu clu vznikl nezákonným odnětím zboží celnímu dohledu dle ust. § 240 celního zákona, je zřejmé, že osobou povinnou platit daň je i daňový dlužník, kterému byla spotřební daň vyměřena napadeným rozhodnutím. Celní dluh vznikl nezákonným odnětím zboží celnímu dohledu v okamžiku, kdy dovezené zboží bylo odňato celnímu dohledu. Na základě níže popsání skutkového stavu došel Celní úřad v Břeclavi k závěru, že žalobce je osobou, která se tohoto odnětí zúčastnila a byla nebo si měla být vědoma, že je odnímáno celnímu dohledu. Takto se stal společným a nerozdílným dlužníkem podle § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona.

[4] Nelze souhlasit s názorem žalobce, že podmínkou proto, aby mohl být považován za dlužníka, je skutečnost, že by musel být dlužníkem ve smyslu ust. § 238 odst. 3 celního zákona. Dle § 250 celního zákona jde v rámci dlužnické plurality o závazek solidární. Toto ustanovení blíže určuje vzájemný vztah společných dlužníků a celního orgánu jako věřitele. Neplyne z něj, že by celní orgán musel v rozhodnutí o vyměření celního dluhu vždy konkrétně určit všechny dosud známé solidární dlužníky. Jde o pasivní solidaritu, která je institutem prospívajícím věřiteli, neboť mu umožňuje zvolit si jakéhokoli z dlužníků a žádat po něm poskytnutí celého plnění. Celní dluh při dovozu předmětného zboží vznikl jeho nezákonným odnětím celnímu dohledu a žalobce jako dlužník společný a nerozdílný je dostatečně vymezen takovými obecnými znaky, které umožnily prvoinstančnímu orgánu ho označit za daňového dlužníka ve smyslu § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona.

[5] Co se týče důkazů navržených žalobcem, vyjádřil se k nim žalovaný takto. Odvolání žalobce na rozhodnutí generálního ředitele GŘC č.j. 2004/3405/4 ze dne 26. 5. 2004 považuje je zavádějící, neboť uvedené rozhodnutí není rozhodnutím v daňové řízení, ale jde o rozhodnutí kázeňského charakteru, které byť hodnotilo obdobný skutkový stav, vycházelo ze skutkového stavu známého v době jeho vydání. V té době rozhodující orgán neznal podstatné důkazy vztahující se k jednání žalobce, které byly získány především až v průběhu trestního řízení. Teprve v trestním řízení byly zjištěny a plně objasněny skutečnosti osvětlující jednání a zavinění žalobce a jeho role při odnětí zboží celnímu dohledu v průběhu celého období realizace dovozů neproclených a nezdaněných pohonných hmot ze Slovenské republiky do České republiky, tedy od 26. 6. 2003 do 3. 2. 2004 a jeho postavení a úloha v hierarchii organizované skupiny. Důvodem, pro který byl žalobce propuštěn ze služebního poměru, byla skutečnost, že dne 28. 12. 2003, kdy došlo k označení kontrolních listů jeho služebním razítkem, avšak bez řádného celního projednání, si žalobce služební razítko řádně nezajistil proti zneužití a toto učinil z nedbalosti. V dalším, zejména trestním řízení bylo zjištěno a prokázáno, že služební razítko žalobcem užitá na kontrolních listech nebylo zneužito jinou osobou, ale použil ho sám žalobce nebo s jeho vědomím jiná osoba – F. C., kdy jeho činnost v prostoru hraničního přechodu CÚ Břeclav – dálnice je dostatečným způsobem dokumentována, mj. výpovědí svědka řidiče A. V. Na rozhodnutí GŘC ze dne 26. 5. 2004 nelze pohlížet jako na rozhodnutí vyššího správce daně, kterým by byl žalovaný vázán.

[6] Z protokolu o ústním jednání č.j. 6023-09/09-2011-021 ze dne 18. 12. 2006 plyne, že daňový dlužník vědomě žádné kontrolní listy nepotvrdil otiskem svého služebního razítka, ale že jeho služební razítko mohlo být zneužito jinou osobou, např. celníkem, řidičem či

deklarantem a to vzhledem k dispozici místnosti „vyclívky“ a možností jeho zneužití v případě, že by vykonával v místnosti jinou činnost či krátkodobě odešel mimo místnost. Pravdivost této výpovědi byla vyvrácena mj. demonstrací použití služebního razítka u hlavního líčení v řízení před Krajským soudem v Brně, kde byla ověřena značná hlučnost při jeho použití, což vylučovalo jeho zneužití v místnosti „vyclívky“ jinou osobou tak, aby ji neslyšel sám žalobce či spolusloužící celník. Na základě porovnání evidence služeb a použití služebních razítek, jak pravých či padělaných s výpověďmi svědků v trestním řízení byla vyloučena možnost užití služebního razítka daňového dlužníka jinými spolusloužícími celníky, neboť tito odmítli vědomé použití přiděleného služebního razítka na kontrolních listech a jejich pravá či padělaná služební razítka se na kontrolních listech vyskytla vždy, když s nimi ve směnách sloužil žalobce. V daňovém řízení skutečnosti ohledně možností použití služebního razítka osvětlili svědci O. K. a M. H., kteří sloužili na celním úřadě ve směnách mj. i s žalobcem. Výše uvedenými výpověďmi svědků, jimi provedeného popisu místnosti „vyclívky“ a z evidence směn vyplývá, že lze vyloučit výpověď žalobce uvedenou v protokolu o ústním jednání ze dne 18. 12. 2006, č.j. 6023-09/09-0211-021, který se snaží shodit vinu na cizí osobu v případech, kdy se objevil na kontrolních listech originál jeho služebního razítka. Tyto výpovědi svědků a důkazy, o které opřel své rozhodnutí prvoinstanční orgán (znalecký posudek z oboru kriminalistika – technické zkoumání dokladů a písemností č.j. KUP-1266/KI-3-204 ze dne 20.7. 2004) osvědčující fakt, že kontrolní list byl opatřen otiskem pravého služebního razítka č. 037 přiděleného žalobci. Tento závěr podporuje i evidence rozdělení směny v daný den a prokázaná skutečnost, že žalobcem nebyly doklady od řidičů převzatých C. zaneseny do evidence CÚ Břeclav – dálnice. Shora uvedený popis jasně osvětluje postavení, možnosti a jednání žalobce nejen v daný dne 28. 12. 2003, kdy byl v inkriminovanou dobu ve směně na stanovišti „vyclívka“ sám. K dalšímu nabízenému důkazu a to protokolu ze dne 3. 2. 2004, č.j. 24/04-0134-34-2 nazvanému jako „Výsledek použití chemické nástrahové techniky“, z něž nezpochybnitelně plyne, že oproti jiným bývalým kolegům nepřišel žalobce do styku s nastraženými celními kontrolními doklady, žalovaný uvedl, že k němu v daném řízení nepřihlížel, neboť se jednoznačně nevztahuje k době vzniku celního dluhu, když tento úkon byl proveden dne 2. 2. - 3. 2. 2004.

[7] Rozsudkem Krajského soudu v Brně č.j. 39 T 10/2005 ze dne 20. 10. 2006 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci č.j. 5 To 85/2007-10646 ze dne 4. 6. 2008 byl žalobce pravomocně uznán vinným ze spáchání trestného činu krácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 148 odst. 1, odst. 3, písm. a), odst. 4 tr. zákona platného a účinného v rozhodné době a trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2, písm. a), c) tr. zákona. Jak vyplývá, ze znaleckého posudku ověřujícího pravost razítka přiděleného žalobci, z písemné analýzy použití osobních razítek týkajících se přepravy pohonných hmot vydané pod č.j. 2177/04-02234-09 ze dne 9. 4. 2004 a časového snímku dne 28. 12. 2003 nacházejícího se pod. č.j. 6023-07/09-0211-021 ze dne 14. 12. 2006 na noční směně dne 28. 12. 2003 v době od 19:07 do 22:07 žalobce na Celním úřadě Břeclav – dálnice vyclíval sám (sám v místnosti „vyclívky“). Čas projednání šesti kamionů s pohonnými hmotami od slovenského dodavatele pro odběratele PITRE s. r. o. je podle kontrolních listů od 21:00 do 21:04. Lze tedy považovat za prokázané, že žalobce opatřil kontrolní listy otiskem služebního razítka sám, či to s jeho vědomím umožnil jinému (C.), a to i s přihlédnutím ke konstrukci a způsobu použití osobního služebního celního razítka zn. TRODAT, kdy razítko (otočný stojek s maticí) při použití vydává slyšitelný charakteristický zvuk. V malé místnosti, která sloužila jako samostatná kancelář pracovníků vyclívky, při nutnosti použití osobního razítka u jednoho dovozního případu nejméně 5x, nebylo možné, aby bez vědomí daného pracovníka bylo předmětné razítko použito jinou osobou, byť za jeho zády. Opatření kontrolních listů služebním razítkem bylo, dle výpovědi výše uvedených

svědků založených ve spisovém materiálu, rozhodující k tomu, aby autocisterna s pohonnými hmotami byla výstupním pracovištěm (filtrem) vypuštěna z celního prostoru pohraničního celního úřadu. Dále žalovaný poukázal na odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 39 T 10/2005, popř. Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 5 To 85/2007, které byly zařazeny jako důkazy do daňového spisu. Zejména upozornil na ty části odůvodnění rozsudku, které se zabývají údaji zjištěnými ze záznamu o uskutečněném telekomunikačním provozu, materiálu ze sledování osob a skutečností zjištěných v počítači C.

[8] Otázku prekluze celního dluhu vnímá žalovaný jako úpravu hmotněprávní s tím, že celní orgány postupují podle právní úpravy platné a účinné v době vzniku celního dluhu. V daném případě se jedná o ustanovení § 268 odst. 2 celního zákona, dle kterého nelze částku cla zapsat do evidence po uplynutí 3 let od konce roku, v němž celní dluh vznikl. V § 268 odst. 3 celního zákona je stanoveno, že byl-li před uplynutím lhůty uvedené v odst. 2 učiněn úkon směřující k vyměření částky cla nebo k jejímu dodatečnému vyměření, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byla příslušná osoba o tomto úkonu zpravena. Vyměřit a doměřit částku cla a zapsat ji do evidence však lze nejpozději do 10 let od konce roku v němž celní dluh vznikl. Ke vzniku celního dluhu došlo dne 28. 12. 2003, tříletá prekluzivní lhůta začala běžet s přihlédnutím k ust. § 268 odst. 2 celního zákona dne 1. 1. 2004 a pokud by celní orgány neučinily žádný úkon dle ust. § 268 odst. 3 celního zákona, skončila by 31. 12. 2006. Dne 17. 12. 2004 vydal CÚ Břeclav sdělení č.j. 905/04-0211-021, které bylo doručeno do vlastních rukou žalobce dne 21. 12. 2004, kterým zahájil správní orgán řízení ve věci vyměření cla, daně z přidané hodnoty a spotřební daně. Dne 7. 1. 2005 a dne 18. 12. 2006 přeběhlo ve věci vyměření cla a daní ústní jednání s žalobcem. Dne 29. 11. 2009 provedl celní úřad Břeclav důkaz veřejnými listinami – výše cit. rozsudky Krajského soudu v Brně a Vrchního soudu v Olomouci. Právní zástupce žalobce byl o tomto úkonu vyrozuměn oznámením ze dne 26. 10. 2009 doručeným 27. 10. 2009. Nová tříletá prekluzivní lhůta začala běžet dne 1. 1. 2010 a pokud by celní orgány neučinily relevantní úkon, skončila by 31. 12. 2012. Dne 28. 12. 2013 skončí běh objektivní lhůty, kdy po této lhůtě již nelze vyměřit a doměřit částku cla a zapsat ji do evidence. Z výše uvedeného je zřejmé, že prekluzivní lhůta k vyměření cla a daní dosud neuplynula. Dne § 41 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů lhůty pro zánik odpovědnosti, popř. pro výkon rozhodnutí, po dobu řízení před soudem neběží. To platí obdobně o lhůtách pro zánik práva ve věcech daní, poplatků, odvodů, záloh na tyto příjmy a odvodů za porušení rozpočtové kázně, které jsou příjmem státního rozpočtu ČR, státních fondů a rozpočtů územních samosprávných celků. Prvoinstanční rozhodnutí správce daně byla vydána dne 20. 12. 2006, o odvolání bylo rozhodnuto žalovaným dne 25. 4. 2007. Proti tomuto rozhodnutí byla dne 2. 7. 2007 podána žaloba u Krajského soudu v Brně, o které bylo rozhodnuto dne 28. 5. 2009 rozsudkem č.j. 30 Ca 175/2007-43. Proti tomuto rozsudku byla podána kasační stížnost, která byla usnesením Nejvyššího správního soudu č.j. Afs 98/2009-67 ze dne 3. 6. 2010 zamítnuta. Žalovaný má na základě výše uvedeného za to, že po dobu řízení vedeného podle s. ř. s. jakékoliv lhůty pro zánik práva ve věcech daní neběžely, tzn. ani lhůta ve které je možno clo a daně vyměřit. Vzhledem k výše uvedenému je nutné námítku žalobce, že lhůta pro vyměření daně prekludovala, odmítnout s tím, že není ani nutno postupovat podle ust. § 268 odst. 4 platného a rozhodného v době vzniku celního dluhu, jak doporučil ve výše vzpomenutém rozsudku Krajský soud v Brně.

III. Žalobní argumentace

[9] Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonná, vydaná v rozporu s právními předpisy, přičemž jejich vydáním byla porušena práva žalobce. Škoda, která mohla případně vzniknout v souvislosti se služebním poměrem žalobce měla být řešena buď v adhezním řízení v rámci trestního řízení nebo v řízení o náhradu škody v rámci pracovně právního sporu, nikoliv v tomto celním, resp. daňovém řízení. Žalobce není vůbec daňovým subjektem, tedy osobou povinnou platit daň z přidané hodnoty a spotřební daň. Současně není osobou, které vznikl celní dluh, a jež by měla povinnost uhradit dovozní clo. Žalovaný neuplatnil náhradu škody v probíhajícím trestním řízení a v podstatě celní řízení využívá k tomu, aby minimalizoval své vlastní pochybení. Postup celního úřadu je projevem libovůle, úmyslným účelový, zneužitím práva a vede k ekonomické a sociální likvidaci žalobce, který byl za své nedbalostní jednání jednak propuštěn ze služebního poměru, ale také neprávem odsouzen.

[10] Rozhodnutí celního úřadu jsou právními úkony, které by měly splňovat základní náležitosti takového úkonu uvedené v ust. § 32 odst. 2 ZSDP, ale i obecné náležitosti kladené na právní úkony vyplývající z ust. § 34 a násl. občanského zákoníku, zejména požadavek určitosti a srozumitelnosti (§ 37 odst. 1 občanského zákoníku). Podle § 32 odst. 4 ZSDP musí být v rozhodnutí uvedeny právní předpisy podle kterých bylo rozhodováno. Tak tomu ovšem v předmětných rozhodnutích není. Z výroku II. rozhodnutí není dostatečně srozumitelné a určité, k jakému termínu byla daňovému subjektu spotřební daň stanovena a podle jakého platného a účinného právního předpisu. Tento výrok je neurčitý ve smyslu ust. § 37 občanského zákoníku a podle § 32 odst. 2 písm. d) ZSDP neplatný. Ani z výroku III. není dostatečně srozumitelné a určité, k jakému termínu byla daňovému subjektu spotřební daň stanovena a podle jakého platného a účinného právního předpisu. Tento výrok je rovněž neurčitý ve smyslu § 37 občanského zákoníku a podle § 32 odst. 2 písm. d) ZSDP neplatný. Tím, že žalovaný rozhodoval o neplatném rozhodnutí, tak i na jeho rozhodnutí je třeba nahlížet jako na neplatné pro neurčitost a nesrozumitelnost, resp. i žalovaný zatížil své řízení vadou, pro kterou je třeba toto rozhodnutí zrušit. K výroku II. žalobce dále namítá, že aby byl tento výrok určitý, mělo v něm být jednoznačně stanoveno, ke kterému dni celní dluh vznikl. Spotřební daň byla žalobci stanovena podle zákona č. 587/1992 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném v okamžiku vzniku celního dluhu a bylo-li by možno za rozhodný den považovat 28. 12. 2003, celní zákon ustanovení s označením § 140 v té době neobsahoval. Žalobci není znám zákon, který by se označoval jako „zákon o SPD spotřební daň (dále jen SPD)“. Není tak zřejmé, na základě jakého zákona, bylo správcem daně o stanovení spotřební daně rozhodováno. Obdobně lze uvedené vztáhnout i na výrok správce daně o dani z přidané hodnoty. Tato neurčitost ve smyslu § 34 a násl. občanského zákoníku ve spojení se zákonným požadavkem na uvedení právních předpisů ve výroku rozhodnutí dle § 32 odst. 2 písm. d) ZSDP pak způsobuje, že na tento výrok je třeba nahlížet jako na nesrozumitelný a neplatný. Žalovaný pochybil pokud neuložil správci daně postupovat podle § 32 odst. 7 ZSDP. Vadný postup správce daně pak nemůže napravit žalovaný, pokud ve svých rozhodnutích o odvolání rozhodné právní předpisy uvede.

[11] Žalobce není a ani nebyl osobou povinnou platit daň, a to nejen ve smyslu ust. § 3 ZDPH ale také podle § 5, § 94, § 96, § 108 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty není osobou povinnou k dani, plátcem, osobou identifikovanou k dani ani osobou povinnou přiznat a zaplatit daň. Pokud žalovaný argumentuje v odůvodnění tím, že celní orgány dovozovaly, že žalobce je osobou, která byla povinna platit DPH z titulu dovozu zboží s poukazem na

ustanovení § 323 odst. 1, § 240 odst. 3 celního zákona, pak správní orgány měly podle § 32 odst. 2 písm. d) ZSDP povinnost ve výroku rozhodnutí, jímž žalobci stanovily daň z přidané hodnoty, uvést právě i celní zákon, což neučinily. Platební výměry i rozhodnutí žalovaného jsou tedy ve smyslu § 32 ZSDP pro absenci základní náležitosti rozhodnutí neplatné. Pokud není z výroku rozhodnutí patrné podle jakého právního předpisu bylo rozhodováno, je tím žalobci de facto znemožněno, aby proti aplikaci toho kterého ustanovení brojil relevantními odvolacími námitkami. Nelze souhlasit se stanoviskem žalovaného, že aplikaci ustanovení § 3 odst. 1 ZDPH vylučuje ustanovení § 42, 43 odst. 2, 3 ZDPH a § 323 odst. 1 celního zákona. Žalobce není a nebyl osobou povinnou platit daň ve smyslu § 3 ZSD a § 17 ZSD. V případě spotřební daně se závěr žalovaného výslovně opírá o poznámku pod čarou u § 5 ZSD, která však podle ustálené judikatury Ústavního soudu není závazným pravidlem chování. Závěr žalovaného tak nemůže obstát. Pokud žalovaný k odvolacím námitkám uvedl, že dovozuje povinnost k úhradě spotřební daně ze strany žalobce z aplikace celního zákona, tak měl opět tuto okolnost vyjádřit ve výroku rozhodnutí.

[12] Žalobce považuje za nezákonný závěr žalovaného, že by mu z titulu celního zákona vznikla povinnost uhradit celní dluh, daň z přidané hodnoty a spotřební daň v souvislosti s dovozem automobilového benzínu 95 Eurosuper. Žalovaný nesprávně aplikoval § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona, když dovodil, že žalobce je dlužníkem. Aby mohl být žalobce považován za dlužníka, musel by být dlužníkem dle § 238 odst. 3 celního zákona. Aby mohl být celní dluh vyměřen žalobci, muselo by být nejprve najisto postaveno, kdo je původním daňovým dlužníkem, resp. dlužníkem od něž je dlužnická solidarita žalobce odvozována. Jiný než zde naznačený postup by byl projevem libovůle správního orgánu a byl by v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny. Není-li spolehlivě zjištěno, kdo je osobou povinnou hradit celní dluh a ten není řádným rozhodnutím vyměřen skutečnému dlužníkovi, nemůže být povinnost jeho úhrady přenesena na žalobce. Žalobci nelze přičítat, že by byl ve smyslu § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona zúčastněn nezákonného odnětí zboží celnímu dohledu. Žalobce poukazuje na § 240 odst. 1 celního zákona a uvádí, že žádné celní prohlášení nepodal a neučinil ani žádný jiný právní úkon, na jehož základě by předmětné zboží získalo neoprávněně status českého zboží. Žalovaný řádně nespecifikoval, jaký úkon žalobce ve smyslu § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona učinil, protože žádný takový úkon neexistuje. V tomto směru je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné. Žalobce byl sice rozhodnutím Krajského soudu v Brně sp. zn. 39T 10/2005 ze dne 20. 10. 2006 uznán vinným z tam uvedených trestných činů, ovšem ani trestní soud nebyl sto popsat a prokázat jednání, které je žalobci kladeno za vinu. V průběhu trestního řízení nebyl vůči žalobci opatřen žádný přímý ani nepřímý důkaz o tom, že by se jednání, které mu byl kladeno za vinu dopustil, což má také vyplývat z žalobcem podaného dovolání v trestní věci, které žalobce navrhuje jako důkaz v tomto řízení.

[13] Z odůvodnění žalovaného není zřejmé, o jaké konkrétní důkazy své rozhodnutí opírá a jakou úvahou se při svém mylném závěru řídil. Závěr správních orgánů o tom, že by měl být žalobce považován za dlužníka podle § 240 celního zákona je založen na pouhých domněnkách správního orgánu a nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Tvrzení žalobce svědčí důkaz – rozhodnutí generálního ředitele GŘC ze dne 26. 5. 2004, na který žalovaný nereflektoval, i když jde o rozhodnutí vyššího správce daně, které je pro něj podle § 28 ZSDP závazné. Smysl § 28 ZSDP netkví v tom, aby správce daně, resp. žalovaný byl vázán toliko rozhodnutím v daňové řízení, ale v jakémkoliv řízení, v němž bylo příslušným orgánem rozhodnuto a toto rozhodnutí může osvětlit spornou otázku. V daném případě generální ředitel GŘC rozhodl tak, že žalobce úmyslně nezneužil služební razítko. Tím, že správní orgány k navrženému důkazu nepřihlédly, postupovaly současně v rozporu s ust. § 31 odst. 2, 4 a § 2

odst. 3 ZSDP. Ve prospěch žalobce dále svědčí další důkazy, a to protokol č. 6023-09/06-0211-021 ze dne 18. 12. 2006, který je veřejnou listinou a plyne z něj, že žalobce vědomě žádné kontrolní listy nepotvrdil otiskem svého služebního razítka, a protokol ze dne 3. 2. 2004, č.j. 24/04-0134-34-2 nazvaný jako „výsledek použití chemické nástrahové techniky“, z něhož plyne, že žalobce oproti jiným bývalým kolegům nepřišel do styku s nastraženými celními kontrolními doklady. Také označení těchto důkazů za účelové a irrelevantní svědčí tomu, že při zjišťování došlo k porušení ust § 31 odst. 2 § 2 odst. 1,2,3 ZSDP, když správní orgány postupovaly bez součinnosti s daňovým subjektem, v rozporu s právními předpisy, jakož i nepřihlížely ke všemu, co vyšlo v daňovém řízení najevo.

[14] Pokud v předmětné věci svědčí skutkový stav i výklad žalobci, podle kterého nemusel být považován za daňového dlužníka z titulu ust. § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona, pak se měl žalovaný přiklonit k výkladu mírnějšímu pro žalobce (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02). Při ukládání a vymáhání daní, tedy při de facto odnětí části nabytého vlastnictví, jsou orgány veřejné moci povinny ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny šetřit podstatu a smysl základních práv a svobod, tedy v případě pochybností postupovat mírněji (in dubio mitius). I kdyby tak však žalovaný neučinil, měl se těmito skutečnostmi podrobně zabývat a provést další důkazy, např. svědeckou výpověď obžalovaného Z., který jednoznačně v trestním řízení vypověděl, že ve skutečnosti se nezákonného odejmutí zboží celnímu dohledu účastnilo více celníků a že mu jméno žalobce – oproti jménům jiných celníků (zapojených do této trestné činnosti) nic neříkalo. Žalovaný ignoroval základní indicie, které v trestním řízení vyšly najevo. Žalovaný svůj názor o tom, že žalobce participoval na odnětí věci celnímu dohledu opírá o domněnky, nepravdy či skutečnosti, které nemohly být důkazem (obsah odůvodnění trestního rozsudku), resp. jejich použitím vyvrací důkazní sílu důkazů žalobce – rozhodnutí generálního ředitele GŘC. Tak např. dovozuje, že žalobce byl daňovým dlužníkem proto, že v trestním řízení bylo prokázáno, že razítko použil sám daňový dlužník a nestalo se tak pouze nedbalostí žalobce, jak dovodil generální ředitel GŘC. Tomuto závěru nesvědčí kromě úsudku žalovaného a správce daně či případně úsudku trestního senátu obsaženého v odůvodnění trestního rozsudku žádný důkaz, a to ani nepřímý a už vůbec ne výpověď A. V. či svědků H. či K., na které se odvolává žalovaný. Nadto pokud jde o výpověď svědka V. tato je (vyjma žaloby proti rozhodnutí žalovaného č.j. 5450-19/2010-010100-21 ze dne 12. 11. 2010) pro tuto věc zcela irrelevantní (tento svědek totiž nebyl v těchto případech řidičem dováženého zboží. Důkazem v daňovém řízení může být toliko výrok trestního rozsudku a nikoliv jeho odůvodnění, na které se žalovaný opakovaně dovolává. Žalovaný zásadně pochybil při provádění dokazování, když přiznal status důkazu subjektivním hodnocením obsaženým v odůvodnění rozsudku trestního soudu a nikoliv důkazům, které by sám v daňovém řízení provedl, resp. měl provést. Výsledek dokazování je založen na zásadních vadách, což dokresluje i fakt, že žalovaný vyvrací důkazy žalobce dokonce i „demonstrací použití služebního razítka u hlavního líčení v trestní věci žalobce a nikoliv provedenými důkazy v jeho řízení, popř. vyšetřovacím pokusem či rekonstrukcí na místě samém.

[15] Právo vyměřit clo, daň z přidané hodnoty i spotřební daň zaniklo prekluzí. Platební výměr byl sice doručen zástupci žalobce dne 21. 12. 2006, ale nabyl právní moci až dne 30. 4. 2007 doručením rozhodnutí o odvolání. V tříleté lhůtě stanovené v ust. § 47 ZSDP tedy vyměřeno clo a daň nebyly. Takový postup je i v rozporu s čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalovaný ust. § 47 ZSDP ani neaplikoval, když na věc nesprávně použil § 268 odst. 2, 3 celního zákona, čímž své rozhodnutí zatížil zásadní procesní vadou, pro niž je třeba jeho rozhodnutí zrušit. Je tomu tak proto, že ust. § 268 je ustanovením procesním, a proto jej bylo možné aplikovat ve znění platném ke dni vydání příslušného

rozhodnutí, nikoliv ve znění platném a účinném ke dni 28. 12. 2003. Protože ust. § 268 bylo ke dni vydání rozhodnutí zrušeno, žalobce nejenže nesprávně posoudil žalobcovu námitku, ale aplikoval i nesprávný právní předpis. I kdyby bylo ust. § 268 ustanovením hmotněprávním, je nutno zdůraznit, že žalovaný nezákonně ve věci žalobce aplikovat jeho odst. 2, 3 namísto jeho odstavce čtvrtého. Nemůže být totiž sporu o tom, že částka cla nemohla být vyměřena a zapsána do evidence právě v důsledku jednání, které má znaky trestného činu. Žalovaný aplikoval nesprávně ustanovení zákona, a to přesto, že jej k tomu zavázal ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č.j. 30 Ca 175/2007-43 Krajský soud v Brně. Správní rozhodnutí byla vydána v rozporu s § 47 ZSDP, popř. § 4 zákona č. 212/1992 Sb.

[16] Porušeno bylo i ust. § 50 odst. 7 ZSDP, protože se žalovaný nevypořádal se všemi důvody uvedenými v odvolání. Žalobce v odvolání poukázal na okolnost, že mj. prvostupňovým rozhodnutím došlo k porušení čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR. Žalovaný však tento relevantní důvod odvolání (§ 48 odst. 2 písm. d) ZSDP) zcela pominul. Nevypořádal se tak se všemi námitkami uplatněnými v odvolání a jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Z rozhodnutí není rovněž zřejmé, jak se žalovaný vypořádal s odvolací námitkou porušení základních zásad daňového řízení uvedených v § 2 odst. 1,2,3 ZSDP.

[17] Byť by žalobci bylo možné s ohledem na uváděné a zjištěné skutečnosti vytýkat, že při výkonu svých povinností vyplývajících ze služebního poměru určitým způsobem pochybil (dostatečně nezajistil úřední razítko proti jeho zneužití jinou osobou), nebyl z tohoto titulu povinen hradit clo, daň z přidané hodnoty i spotřební daň. Veškeré navržené důkazy svědčící žalobci žalovaný označil za účelové a irelevantní. Šlo zejména o protokol č.j. 6023-09/06-0211-021 ze dne 18. 12. 2006 a protokol ze dne 3. 2. 2004, č.j. 24/04-0134-34-2, které jsou veřejnou listinou. Zcela bezdůvodně žalovaný upřednostnil důkazy svědčící žalovanému a účelově pominul důkazy svědčící žalobci, jakož i vycházel z důkazů, z nichž nevyplývají závěry, které dovozuje či se k této věci vůbec nevztahují. Žalovaný tak postupoval v rozporu s ust. § 31 odst. 2 a § 2 odst. 1 ZSDP. Rozhodnutí žalovaného jsou nezákonná, když jimi bylo žalobci stanoveno clo, daň z přidané hodnoty a spotřební daň, ačkoliv nebyl povinen tento dluh platit. Tato okolnost nevyplývá ani z platné právní úpravy ani ze zjištěného skutkového stavu věci. Clo, daň z přidané hodnoty a spotřební daň byly stanoveny v rozporu s čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 odst. 3, 4 Ústavy. Žalobou napadenými správními rozhodnutími bylo rovněž zasaženo do práva žalobce vlastnictví majetek garantovaného čl. 11 Listiny.

[18] Rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné též proto, že z něj není seznatelné, z jakého skutkového děje ve skutečnosti vycházel, jaké skutkové okolnosti vzal za rozhodné pro svůj skutkový a právní závěr a o jaké důkazy se při tom opíral. Přijaté závěry nemají původ v daňovém řízení prováděném správními orgány, ale v subjektivních soudech obsažených v odůvodnění trestního rozsudku, ačkoliv jde o zcela jiné a samostatné řízení. Odůvodnění tohoto rozsudku nemůže být důkazem. Jde pouze o volní úvahy soudce a dvou přísedících. Svým postupem při odůvodnění rozhodnutí žalovaný nereflektuje základní a nezbytné náležitosti daňových rozhodnutí, na které poukázal již rozšířený senát Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 212/2006. Žalovaný navozuje stav, kdy nelze rozeznat jaké jsou skutkové okolnosti zjištěné v této věci od skutkových zjištění v trestní věci, jakož i znemožňuje žalobci, aby tak mohl konkrétně reagovat v rámci žalobních bodů na skutečnosti, které by měly být v této věci rozhodné. Rozhodnutí žalovaného trpí i logickými vnitřními rozpory, když na jedné straně žalovaný odmítá důkaz žalobce - protokol ze dne 3. 2. 2004, č.j. 24/04-0134-34-2 z důvodu, že nebyl proveden rozhodného dne 28. 12. 2003 a na druhé straně se opírá o blíže časově neurčené důkazy ze dne 3. 2. 2004, které byly provedeny

v trestním řízení – operativní technikou, které však zřejmě v neprospěch žalobce hodnotil, když konkrétně poukazuje na lustraci telefonního čísla ze dne 3. 2. 2004 a hovory, které se snad z něj měly tohoto dne uskutečnit. Stejně podle odst. 4 na str. 12 odůvodnění zcela nepřípadně žalobci přičítá jednání blíže neurčené osoby sportovní postavy v kožené bundě ze dne 29. 1. 2004 či dne 1. 2. 2004.

[19] Žalobce navrhuje, aby soud doplnil dokazování v jehož rámci by zopakoval provedené důkazy, a to protokol č.j. 6023-09-06-0211-021 ze dne 18. 12. 2006, protokol ze dne 3. 2. 2004, č.j. 24/04-0314-34-2, rozhodnutí generálního ředitele cel ze dne 26. 5. 2004, č.j. 2004/3405/4, rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 12. 11. 2010, č.j. 5450-14/2010-010100-21, rozhodnutí Celního úřadu Břeclav ze dne 20. 12. 2006, č.j. 6023-10/06-0211-021, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2009, č.j. 30 Ca 175/2007-43, trestní rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2006, č.j. 39 T 10/2005 a dovolání žalobce sp. zn. 6 Tdo 690/2010. Ze všech shora uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby krajský soud zrušil jak rozhodnutí žalovaného tak rozhodnutí celního úřadu.

IV. Stanovisko žalovaného

[20] Námitka, dle níž měl žalovaný uplatnit své nároky vůči žalobci v adhezním řízení v rámci trestního řízení nebo v řízení o náhradu škody, nebyla uplatněna v odvolání proti platebním výměrům. Nárok státu na zaplacení daně a cla není nárokem na náhradu škody způsobené trestným činem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, ale nárokem vyplývajícím přímo ze zákona. Nejde proto o nárok, který by mohly celní orgány uplatňovat podle § 43 odst. 2 trestního řádu v trestním řízení. Jednání žalobce, který opatřil nebo umožnil opatřit kontrolní listy svým pravým služebním razítkem, nevyžadoval podání celního prohlášení na propuštění zboží do celního režimu a jako referent obchodního zboží na Celním úřadě Břeclav - dálnice si musel být vědom, že zboží je odnímáno celnímu dohledu, představuje závažné porušení služební povinností celníka ve smyslu § 23 celního zákona, které zakládá žalobcovu odpovědnost za vzniklý celní dluh ve smyslu ust. § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona a to bez ohledu na případnou odpovědnost žalobce za škodu dle § 12 odst. 1, 3 celního zákona a příslušného ustanovení zákona o služebním poměru (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu 5 Afs 64/2008-88 ze dne 28. 5. 2009). Žalovaný nepostupoval v rozporu se zásadou ne bis in idem, neboť předcházející rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně č.j. 30 Ca 175/2007-43. Prvoinstanční rozhodnutí zrušeno nebylo. Žalovaný nezjistil jeho neplatnost a uložil prvoinstančnímu orgánu ve smyslu ust. § 50 odst. 3 ZSDP doplnění řízení. V souladu se zákonem poté vydal rozhodnutí o odvolání, které bylo napadeno žalobami.

[21] Žalobce blíže nerozvádí, jakým způsobem bylo dotčeno jeho vlastnické právo ve smyslu čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Žalovaný, popř. prvostupňový správce daně jednoznačně popsal úkony žalobce, které vedly k vyměření cla a daní dle § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona, kdy uvedl, že žalobce se odnětí zboží celnímu dohledu zúčastnil tím, že buď sám indosoval nebo umožnil indosovat kontrolní list jemu přiděleným služebním razítkem. Dle informací žalovaného bylo dovolání žalobce v trestní věci usnesením Nejvyššího soudu č.j. 6 Tdo 690/2010-244 ze dne 30. 11. 2010 zamítnuto. Žalovaný se dostatečně vyjádřil, proč rozhodnutí GŘC ze dne 26. 5. 2004 považuje za zavádějící a proč k němu nelze v daňovém řízení přihlídnout, navíc za situace, kdy rozsudky Krajského soudu v Brně a Vrchního soudu v Olomouci byl žalobce za jednání související s nezákonným

dovozem PHM uznán vinným. Žalovaný odmítá, že by důkazem v daňovém řízení mohl být pouze výrok trestního rozsudku a nikoliv odůvodnění, když na rozsudek trestního soudu je nutno pohlížet jako na jeden celek. V odůvodnění rozsudku jsou uvedeny důkazy a jejich hodnocení, kterými je odůvodněn výrok o vině a trestu. Kromě protokolů č. 6023-09/06-0211-021 ze dne 18. 12. 2006, č.j. 24/04-0134-34-2 ze dne 3. 2. 2004 a rozhodnutí GRČ ze dne 26.5.2004 žalobce v rámci odvolání žádné důkazy nenavrhoval. Ohledně důkazu – použití služebního razítka vycházel žalovaný v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30.1. 2008, č.j. 2 Afs 24/2007-119 z demonstrace provedené u hlavního líčení před Krajským soudem v Brně a z výpovědí svědků O. K. a M. H. v daňovém řízení. Namítaná a v žalobě nyní vyžadovaná demonstrace použití služebního razítka za obdobných podmínek v daňovém řízení formou rekonstrukce či vyšetřovacího pokusu nebyla žalobcem v rámci odvolacího řízení požadována.

[22] Co se týče otázky prekluze, žalovaný se odchýlil od právního názoru soudu z toho důvodu, že shledal, že čtvrtý odstavec ust. § 268 celního zákona nelze na daný případ aplikovat, neboť nebyla splněna zákonem předvídaná skutečnost, že příslušná částka cla nemohla být vyměřena a zapsána do evidence v důsledku jednání, které má znaky trestného činu. Spáchaný trestný čin nebyl překážkou vyměření a zapsání do evidence celního dluhu žalobci. Nebylo zasaženo do práva žalobce garantovaného čl. 11 odst. 5 a čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod ani nedošlo k porušení čl. 2 odst. 3 Ústavy. Přestože přímý odkaz na uvedená ustanovení Listiny a Ústavy není v napadeném rozhodnutí přímo uveden, má žalovaný za to, že tato skutečnost není porušením ust. § 50 odst. 7 ZSDP či důvodem k označení napadených rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Pokud z celkového kontextu napadených rozhodnutí vyplývá, že postup či právní kvalifikace prvoinstančního orgánu byla shledána správnou a zákonnou a bylo v napadeném rozhodnutí řádně odůvodněno použití a aplikace konkrétních ustanovení právních předpisů, nemůže být takové rozhodnutí označeno za nepřezkoumatelné. Celní úřad Břeclav i žalovaný dostatečně prokázaly v doplněném řízení, že žalobce je osobou, která se odnětí zboží zúčastnila a byla si vědoma nebo si měla být vědoma, že zboží bylo odnímáno celnímu dohledu a je tedy solidárním dlužníkem. Žalovaný nesdílí názor žalobce o účelovém dokazování, nedostatečně a nesprávně zjištěném skutkovém stavu a navrhuje soudu, aby žádost o zopakování dokazování soud odmítl. Závěrem žalovaný navrhl žaloby zamítnout jako nedůvodné.

V.

Obsah nařízeného jednání před soudem

[23] V průběhu jednání před Krajským soudem v Brně dne 4.6.2012 setrvali účastníci na dosavadních procesních podáních. Byl proveden důkaz rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 30.11.2010, sp. zn. 6 Tdo 690/2010 a usnesením Ústavního soudu ze dne 13.9.2011, sp. zn. II. ÚS 1112/11, týkající se m.j. dovolání a ústavní stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20.10.2006, sp. zn. 39 T 10/2005 a rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 4.6.2008, sp. zn. 5 To 85/2007; dovolání i ústavní stížnost byly odmítnuty.

VI.

Právní hodnocení soudu

[24] Krajský soud v Brně přezkoumal napadená rozhodnutí, stejně tak i řízení, které předcházelo jejich vydání, a to v rozsahu žalobních bodů (§ 75 odst.2 věta první s.r.s.) a shledal, že žaloba není důvodná. Žaloba byla podána včas osobou k tomu oprávněnou.

[25] Nejprve se soud zabýval otázkou povinných náležitostí rozhodnutí správního orgánu. Dle ust. § 32 odst. 2 písm. d) ZSDP je základní náležitostí rozhodnutí výrok s uvedením právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno, a jde-li o peněžité plnění, také částka a číslo účtu příslušné banky nebo spořitelního a úvěrního družstva, na nějž má být částka zaplacená. Dle usnesení Ústavního soudu III. ÚS 702/01 a II. ÚS 702/01 výrok jako obligatorní součást rozhodnutí počíná předpisem vyměřené daně a končí před poučením správce daně o opravných prostředcích. Z výše cit. ust. § 32 odst. 2 písm. d) ZSDP také vyplývá, že zákon nepožaduje, aby ve výroku rozhodnutí bylo uvedeno konkrétní ustanovení zákona, neboť stanoví toliko povinnost uvést právní předpisy, podle nichž bylo rozhodováno. V daném případě Celní úřad v Břeclavi v záhlaví rozhodnutí, jež je součástí výroku uvádí, jak hmotněprávní předpisy, tak procesněprávní, podle kterých rozhodoval. V záhlaví cit. platebních výměrů se odvolává i na celní zákon. Není pak nezbytně nutné, aby ustanovení celního zákona bylo opětovně citováno ve výroku II. a III., neboť jeho užití vyplývá komplexně ze záhlaví rozhodnutí, které je součástí výroku. Námitky žalovaného, že výroky II. a III. neobsahují odkaz na celní zákon, popř. jeho jednotlivá ustanovení, jsou tak bezpředmětné. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 Afs 18/2005 ze dne 28. 7. 2005 nelze bez dalšího dovozovat neplatnost rozhodnutí z toho, že správce daně uvedl pouze název a číslo právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto. Nedostatek údaje o paragrafu, odstavci či písmenu nepůsobí ani nicotnost rozhodnutí, neboť chybějící zákonné náležitosti správního aktu mohou vyvolávat jeho nicotnost pouze tehdy, jestliže je tento nedostatek natolik intenzivní a zřejmý, že po účastnících dotčeného právního vztahu nelze spravedlivě žádat, aby tento správní akt respektovali. Současně je nutné uvést, že veškeré základní náležitosti rozhodnutí v daňovém řízení jsou vymezeny v ust. § 32 ZSDP, odvolávání se na náležitosti právních úkonů dle § 34 a nář. občanského zákoníku je nepřipadné, neboť tato úprava na rozhodnutí daňových orgánů v oblasti veřejného práva nedopadá. Výroky platebních výměrů jsou určité a srozumitelné, a žalobce byl jimi dostatečně seznámen podle jakých právních předpisů a v jakém časovém znění z hlediska jejich platnosti a účinnosti bylo postupováno. Pokud např. celní orgán cituje zákon platný a účinný „v okamžiku vzniku celního dluhu“, není možné zůstat na pochybách, o který konkrétní den se jedná a jaký předpis, v kterém časovém znění byl použit, neboť hned ve výroku I. a dále též opakovaně v odůvodnění je několikrát uvedeno, že celní dluh vznikl ke dni 28. 12. 2003. Současně je soud toho názoru, že žalovaný dostatečným způsobem ve svých rozhodnutích objasnil podle jakých právních předpisů a jejich konkrétních ustanovení je žalovaný povinen platit kromě celního dluhu i vyměřenou částku daně z přidaného hodnoty a spotřební daně. Soud se s tímto podrobným vysvětlením žalovaného ztotožňuje a na jeho odůvodnění v tomto ohledu odkazuje.

[26] Ve výroku předmětných platebních výměrů použil Celní úřadu v Břeclavi zkratky např. i pro označení zákonů o spotřebních daních. Takže je nutné rozlišovat zákon č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o SPD“) a zákon o spotřebních daních, ve znění účinném v okamžiku vzniku celního dluhu (dále jen „zákon o SPD účinný v rozhodné době“). Dále ve výroku II. platebního výměru zavádí Celní úřad v Břeclavi zkratku pro spotřební daň (dále jen „SPD“). Při podrobném rozboru výroku II. předmětných platebních výměrů je pak nutné odmítnout tvrzení žalobce, že žalovaný označoval zákon citovaný v tomto výroku jako „zákon o SPD spotřební daň (dále jen SPD)“, neboť tomu tak není. Předmětné ustanovení je nutné hodnotit v kontextu celé věty, tj. „Fyzické osobě Z. M. (...) se vyměruje ze zboží benzín automobilový 95 Eurosuper (...) podle ust. § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 587/1992 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném v okamžiku vzniku celního dluhu (dále jen „zákon o SPD účinný v rozhodné době“) a v souladu s ustanovením § 140 odst. 1 zákona o SPD spotřební daň (dále jen „SPD“) (...).

S ohledem na shora uvedené je pak nutné uzavřít, že výrok II. je jasný, logický a odkazy na právní předpisy nejsou rozporuplné a matoucí.

[27] Ohledně práv či povinností zasahujících do hmotněprávní sféry daňového subjektu jsou celní orgány vázány právními předpisy platnými v době vzniku celního dluhu, zatímco řízení před celními orgány se zásadně řídí platnými a účinnými předpisy. Na daný případ celního dluhu, který vznikl v prosinci 2003, ovšem je vyměřován v prosinci 2006, je nutno zásadně aplikovat procesní předpisy ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu a co se týče hmotného práva v otázce vzniku a trvání celního dluhu – celní zákon, v době účinné ke dni vzniku celního dluhu, tj. ve znění účinném v prosinci 2003. I co se týče prekluze práva clo vyměřit je nutné aplikovat celní zákon v podobě platné a účinné v prosinci 2003. Otázka zániku práva celní dluh vyměřit je totiž otázkou práva hmotného. Na otázku prekluze (stejně jako na otázku promlčení) je proto nutno aplikovat právní předpisy platné a účinné ke dni vzniku celního dluhu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu 1 Afs 15/2009-105 ze dne 19. 2. 2009 publikovaný na www.nssoud.cz).

[28] Celní zákon stanoví lhůty pro vyměření či doměření cla a jeho zapsání do evidence a z nich činí výjimku uvedenou v § 268 odst. 4 celního zákona. Podle tohoto ustanovení lhůty pro vyměření částky cla a její zapsání do evidence v odstavcích 2 a 3 neplatí v případě, kdy příslušná částka cla nemohla být vyměřena a zapsána do evidence v důsledku jednání, které má znaky trestného činu. Toto ustanovení prvotně slouží k tomu, aby mohl být celní dluh vyměřen a zapsán do evidence i po uplynutí základní lhůty v případech, kdy k tomu nedošlo v důsledku jednání majícího znaky trestného činu. Tato lhůta má zabránit úniku cla v důsledku trestné činnosti. Stanoví-li ust. § 268 odst. 4 celního zákona výjimku z objektivní lhůty pro vyměření cla a pro její zapsání do evidence vztahuje se tato výjimka i na případy neexistujícího či nesprávného zápisu a vyměření, pokud jsou následkem jednání majícího znaky trestného činu. Závěr o nemožnosti posouzení lhůty podle § 268 odst. 4 celního zákona tam, kde došlo v minulosti k jakémukoliv zápisu a vyměření cla, nelze akceptovat a jen z této skutečnosti nelze dovodit, že tato výjimka v daném případě nemohla být uplatněna. Podmínkou pro užití uvedené výjimky však je, že šlo o důsledek jednání majícího znaky trestného činu. V daném případě soud trvá na závazném právním názoru, který již vyslovil v rozsudku č.j. 30 Ca 175/2007-43 ze dne 28. 5. 2009, tedy, že lhůtu pro vyměření částky cla je nutné počítat dle § 268 odst. 4 celního zákona, neboť shora popsané jednání žalobce umožnilo vznik celního dluhu. Žalovaný v tomto ohledu pochybil, pokud se neřídil závazným právním názorem soudu. Ovšem na závěrech žalovaného o tom, že k prekluzi lhůty pro vyměření nebo doměření daně, popř. cla nedošlo, se touto nesprávnou úvahou žalovaného nic nemění.

[29] Soud je v tomto řízení vázán pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Brně č.j. 39 T 10/2005-9474, ve znění rozsudku Vrchního soudu v Olomouci, č.j. 5 To 85/2007-10646, neboť dle § 52 odst. 2 s. ř. s. je soud vázán rozhodnutím o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal. Z cit. ust. § 52 odst. 2 s. ř. s. vyplývá, že soud je vázán pouze výrokem, nikoliv odůvodněním trestního rozsudku. Z výroku o vině je pak nutno vycházet jako z celku a brát v úvahu jeho právní i skutkovou část s tím, že řeší naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu konkrétním jednáním pachatele. Rozsah vázanosti rozhodnutím o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, je tedy dán tím, do jaké míry jsou znaky skutkové podstaty trestného činu zároveň významnými okolnostmi pro rozhodnutí o uplatnění nároku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 26 Odo 197/2006 ze dne 25. 10. 2007).

[30] Z výroku o vině rozsudku Vrchního soudu v Olomouci č.j. 5 To 85/2007-10646 ze dne 4. 6. 2008, který nabyl právní moci dne 7. 6. 2008 vyplývá, že obžalovaný Z. M. byl uznán vinným spolu s dalšími osobami tím, že v úmyslu se soustavně obohacovat neodvážedním cla, spotřební daně a daně z přidané hodnoty při dovozu pohonných hmot do České republiky, vytvořili sdružení více osob, v němž byla provedena určitá dělba úkolů mezi jednotlivé členy tohoto sdružení a jehož činnost se v důsledku toho vyznačovala plánovitostí a koordinovaností, což zvýšilo pravděpodobnost úspěšného provedení trestného činu a tím i jeho nebezpečnost pro společnost, tedy jako členové organizované skupiny společně způsobili, že při dovozech pohonných hmot benzinu automobilového a nafty motorové – ze Slovenské republiky do České republiky přes hraniční přechod Břeclav – dálnice od dodavatele společnosti DUNAJ PETROL TRADE, a. s. v době od 26. 7. 2003 do 14. 11. 2003 pro odběratele Cadi-Arb, spol. s r. o. v celkovém množství 3.564.000 litrů benzinu automobilového při 15 stupních Celsia, a v době od 14. 11. 2003 do 3. 2. 2004 pro odběratele společnost PITRE, s. r. o. v celkovém množství 7.530.538 litrů benzinu automobilového při 15 stupních Celsia a 638.229 litrů nafty motorové při 15 stupních Celsia, nebyly tyto pohonné hmoty zavedeny do evidence Celní správy ČR a nebylo z nich tak vyměřeno a vybráno clo, spotřební daň a daň z přidané hodnoty, neboť příslušné celní a dovozní doklady k těmto dovozům pohonných hmot – kontrolní listy – kontrolka 3.2, faktury, mezinárodní nákladní listy CMR - byly opatřeny padělanými či neoprávněně užitými pravými celními razítky, přičemž za výše uvedené období se jednalo o celkem 400 dovozů pohonných hmot realizovaných automobilovými cisternami, mj. i 9 cisternami s nákladem benzinu automobilového – průjezd celním prostorem hraničního přechodu Břeclav – dálnice (vstup – výstup) od 19:32 od 21:47 hod. dne 28. 12. 2003 – opatřeno šestkrát pravými celními razítkem s osobním číslem 37 a třikrát padělaným celním razítkem s osobním číslem 129, přičemž konkrétně žalobce v úmyslu a s vědomím shora uvedeného v průběhu celého období realizace dovozů neproclených a nezdaněných pohonných hmot ze Slovenské republiky do České republiky, od 26. 7. 2003 do 3. 2. 2004, ve zjevné časové i organizační součinnosti zejména s F. C. a P. H., v postavení celního inspektora se služební zařazením na Celním úřadě Břeclav – dálnice na pracovišti „volný oběh“ v 327 případech v době výkonu svých služeb v rámci denních či nočních směn, v 44 případech bezprostředně po skončení denní směny a ve zbylých případech i mimo výkonu služby přímo v prostoru hraničního přechodu Břeclav – dálnice sám opatřil či umožnil opatřit F. C. celkem šestnácti různými padělanými, případně ve zbylých 18 případech pěti různými neoprávněně užitými pravými (s osobními čísly 130,53,10,31,37) razítky celního orgánu listiny potvrzující řádné celní projednání a uložení do evidence CÚ Břeclav – dálnice – celní doklady týkající předmětných dovozů pohonných hmot pro shora uvedené společnosti (kontrolní listy, mezinárodní nákladní listy CMR a faktury), které předtím F. C. od řidičů dovážejících pohonné hmoty v den jejich průjezdů hromadně vybral, přičemž ve všech uvedených případech bylo zboží na základě popsaného jednání propuštěno do vnitrozemí jako řádně celně projednané a evidované, avšak k proclení vůbec nedošlo a dovážené zboží nikdy nebylo zaneseno do evidencí CÚ Břeclav – dálnice. Výše popsaným jednáním se žalobce dopustil trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné vinné platby podle § 148 odst. 1, odst. 3 písm. a), odst. 4 tr. zákona a trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), písm. c) tr. zákona. Shora popsané trestné činy jsou trestnými činy úmyslnými, které nelze spáchat pouze nedbalostním jednáním pachatele.

[31] Skutková podstata trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, odst. 3 písm. a), odst. 4 tr. zákona je sice jiná než skutková podstata příslušného správního deliktu dle § 240 odst. 3, písm. b) celního zákona, nicméně v daném případě je nutné mít na zřeteli, že znaky skutkové podstaty tohoto trestného činu jsou zároveň významnými okolnostmi pro toto řízení. Soud je v řízení vázán pouze pravomocným

výrokem odsuzujícího trestního rozsudku, jehož součástí je právě shora cit. skutková věta, což také neumožňuje procesnímu soudu, aby si vytvořil na již pravomocně vyřešenou předběžnou otázku názor nezávisle od výsledků řízení, k nimž dříve dospěl příslušný orgán. Dle § 28 ZSDP vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán, je správce daně takovým rozhodnutím vázán. Jinak si může správce daně o takové otázce učinit úsudek nebo dát příslušnému orgánu podnět k zahájení řízení. Správce daně si nemůže jako o předběžné otázce učinit úsudek o tom, zda a kým byl spáchán trestný čin nebo přestupek, nebo o osobním stavu občana. Ani žalovaný si tedy nemohl o již pravomocně vyřešené otázce o vině a trestu učinit sám úsudek, naopak byl povinen vycházet v tomto ohledu z pravomocného rozsudku Krajského soudu v Brně č.j. 39 T 10/2005-9474 ve znění rozsudku Vrchního soudu v Olomouci č.j. 5 To 85/2007-10646.

[32] Jak už bylo shora popsáno, v daňovém řízení provedly celní orgány důkaz trestními rozsudky Krajského soudu v Brně a Vrchního soudu v Olomouci. V daném případě je však nutné žalovanému vytknout, že v odůvodnění svého rozhodnutí vycházel i ze závěrů uvedených v odůvodnění napadených trestních rozsudků a nikoliv jen z výroku o vině a trestu. Nicméně toto pochybení žalovanému nemůže mít na zákonnost učiněných skutkových zjištění podstatný vliv, neboť sám žalovaný postavil své rozhodnutí převážně na důkazech provedených přímo v daňovém řízení, ze kterých spolehlivě vyplývá stejný skutkový závěr. Jedná se např. o tyto důkazy: výpovědi A. V., svědků O. K. a M. H., znalecký posudek z oboru kriminalistika – technické zkoumání dokladů, písemnost č.j. KUP-1266/KI-3-204 ze dne 20. 7. 2004, odborné vyjádření č.j. 2006/4013/32 ve věci posouzení pravosti otisků osobních celních razítek CÚ Břeclav - dálnice a důkaz provedenými rozsudky Krajského soudu v Brně č.j. 39 T 10/2005-9474 a Vrchního soudu v Olomouci č.j. 5 To 85/2007-10646. Závěry učiněné celními orgány dále podporuje evidence rozdělení směny v daný den (28. 12. 2003) a prokázaná skutečnost, že žalobcem nebyly doklady od řidičů převzatých od C. zaneseny do celní evidence. Pokud pak žalobce namítá, že výpověď svědka V. není v tomto řízení relevantní, soud je jiného názoru. Jednalo se o jednoho z řidičů, který předmětného dne přijel na Celní úřad Břeclav s autocisternou s PHM, a byl tedy schopen popsat průběh celního odbavení, který vnímal z pohledu řidiče. Co se týče ostatních svědků O. K. a M. H., tito se například podrobně vyjádřili k možnostem zneužití služebního razítka v místnosti vyclívky a intenzitě zvuku, která je s používáním celních razítek spojena. Takže závěr o hlučnosti celních razítek značky TRODAT tedy učinily celní orgány nikoliv pouze na základě odůvodnění trestního rozsudku, nýbrž i vlastním dokazováním. Požadovaná demonstrace použití služebního razítka za obdobných podmínek v daňovém řízení formou rekonstrukce či vyšetřovacího pokusu je tedy nedůvodná. Současně je nutné uvést, že tento požadavek uplatnil žalobce až v řízení u soudu a nikoliv v daňovém řízení, stejně tak jako požadavek na výslech F. Z., který je z těchto důvodů nutné také odmítnout.

[33] Soud má zato, že shora popsaným dokazováním byl dostatečně zjištěn skutkový stav, přičemž nedošlo k porušení ust. 31 odst. 2,4 ani § 2 odst. 1,2,3 ZSDP. Je nesporné, že rozsudkem Krajského soudu v Brně č.j. 39T 10/2005-9474 ve znění rozsudku Vrchního soudu v Olomouci č.j. 5 To 85/2007-10646 byl žalobce uznán vinným ze spáchání úmyslných trestných činů zkrácení daně, poplatku a podobné vinné platby podle § 148 odst. 1, odst. 3 písm. a), odst. 4 tr. zákona a zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) , dost. 2 písm. a), písm. c) tr. zákona. Shora popsané trestné činy jsou trestnými činy úmyslnými, které nelze spáchat pouze nedbalostním formou jednáním. Jednání žalobce představuje velmi závažné porušení služebních povinností celníka ve smyslu § 23 a násl. celního zákona, které zakládá žalobcovu odpovědnost za vzniklý celní dluh ve smyslu cit. ustanovení § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona, neboť žalobce se na předmětné nezákonném

odnětí zboží celnímu dohledu vědomě účastnil shora popsaným prokázaným jednáním. Nejedná se tedy pouze o finanční postih žalobce stojící na nedbalostním základě, jak se žalobce v žalobě mylně domnívá. Pro vyměření dluhu není rozhodné, zda vedle žalobce přicházejí v úvahu další solidární dlužníci podle § 240 odst. 3 písm. a), až d) a § 250 celního zákona. Správce daně si může sám zvolit, po kterém ze solidárních dlužníků bude dluh požadovat, což vyplývá ze samotné podstaty způsobu plnění solidárních dlužníků „společně a nerozdílně“.

[34] Co se týče vzájemného vztahu rozhodnutí ředitele GŘC ze dne 26. 5. 2004 a pravomocného odsuzujícího rozsudku Krajského soudu v Brně č.j. 39 T 10/2005-9474 ve znění rozsudku Vrchního soudu v Olomouci, č.j. 5 To 85/2007-10646, žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vyjádřeným v rozsudku 30Ca 175/200743 ze dne 28. 5. 2009 logickým a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč z tohoto důkazu nevycházel, přičemž ve svém odůvodnění současně popsal, v jaké době a za jaké důkazní situace tento dokument vznikl. K tomuto hodnocení žalovaného soud dodává, že dle čl. 40 odst. 1 Listiny základních práv a svobod jen soud rozhoduje o vině a trestu za trestné činy. Dle odst. 2 tohoto ustanovení každý, proti němuž je vedeno trestní řízení, je považován za nevinného, pokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem soudu nebyla jeho vina vyslovena. V daném případě, rozhodoval žalovaný o odvolání žalobce v době, kdy již byl pravomocný rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 39 T 10/2005-9474 ve znění rozsudku Vrchního soudu v Olomouci č.j. 5 To 85/2007-10646, jimž byl žalobce uznán vinným za spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, odst. 3 písm. a), odst. 4 tr. zákona a trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), písm. c) tr. zákona. Protože soud je dle § 52 odst. 2 s. ř. s. vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, nemůže si již o této otázce učinit závěr odlišný. Pokud v rozhodnutí ředitele GŘC ze dne 26. 5. 2004 byl hodnocen obdobný skutkový stav s jiným závěrem, je nutné poukázat na shora cit. znění čl. 40 Listiny, neboť s konečnou platností, nikoliv jen jako otázku předběžnou, může posoudit otázku viny a trestu pouze soud. S ohledem na shora uvedené odůvodnění se soud rovněž neztotožňuje s názorem žalobce, že by rozhodnutím ředitele GŘC ze dne 26. 5. 2004 byl vázán dle § 28 ZSDP, neboť i dle tohoto ustanovení si správce daně nemůže jako o předběžné otázce učinit úsudek o tom, zda a kým byl spáchán trestný čin. Protokol o ústním jednání 6023-09/06-0211-021 je sice veřejnou listinou, ovšem obsah výpovědi žalobce, která je zachycena v této veřejné listině, nepoživá presumpci správnosti, nýbrž musí být jako jeden z důkazů, tedy jako výpověď daňové subjektu, hodnocena v kontextu s ostatními důkazy ve věci provedenými. Co se pak týče protokolu ze dne 3. 2. 2004, č.j. 24/04-0134-34-2 s hodnocením tohoto důkazu se žalovaný dostatečně vypořádal jak v žalobou napadených rozhodnutích tak i v rozhodnutích žalovaného ze dne 25, 4, 2007, která byla zrušena rozsudkem Krajského soudu v Brně 30 Ca 175/2007-43.

[35] Ve smyslu § 12 odst. 1,3 celního zákona a § 75 odst. 1 zákona o služebním poměru žalobce jako celník ve služebním poměru odpovídá za škodu, kterou způsobil zaviněným porušením svých povinností při plnění služebních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním. Plněním služebních povinností je především výkon povinností plynoucích ze služebního poměru ve smyslu § 23 a násl. celního zákona, jiná činnost vykonávaná na rozkaz nadřízeného, popř. i činnost konaná pro celní úřad na podnět jiných příslušníků či z vlastní iniciativy, jestliže k ní celník v činné službě nepotřebuje zvláštní oprávnění nebo ji nekoná proti výslovnému zákazu. V přímé souvislosti s plněním služebních povinností jsou zejména úkony potřebné k výkonu služby a úkony během služby obvyklé nebo úkony nutné před počátkem služby nebo po jejím skončení. O takový případ však v daných věcech nejde. Je

totiž nezbytné vzít v potaz jednání žalobce spočívající v tom, že jako zaměstnanec Celního úřadu Břeclav opatřil nebo umožnil opatřit kontrolní listy pravými služebními razítky, což bylo rozhodující k tomu, aby předmětné zboží bylo řádně neproclené propuštěno do vnitrozemí, ač doklady od řidičů zaneseny do celní evidence vůbec nebyly. Toto jednání představuje podle krajského soudu zcela zjevné vybočení žalobce z plnění jeho služebních povinností ve smyslu § 23 a násl. celního zákona, a proto se nemůže jednat o škodu, kterou žalobce způsobil v přímé souvislosti s plněním svých služebních povinností a za kterou by odpovídal podle § 12 odst. 1,3 celního zákona a § 75 odst. 1 a násl. zákona o služebním poměru. Žalovaný nepochybil, neboť žalobce je s ohledem na to, že předmětné skutky představují zcela zjevný exces z plnění jeho služebních povinností podle § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona dlužníkem na tomto celním dluhu vzhledem k tomu, že se na předmětném nezákonném odnětí zboží celnímu dohledu zúčastnil (soud je v tomto smyslu vázán pravomocným odsuzujícím rozsudkem Krajského soudu v Brně č.j. 39 T 10/2005-9474, ve znění rozsudku Vrchního soudu v Olomouci, č.j. 5 To 85/2007-10646). Byl to právě žalobce, který svým protiprávním jednáním odnětí zboží celnímu dohledu umožnil, a proto také nese společnou a nerozdílnou odpovědnost za splnění daných celních dluhů s případným i dalšími osobami. Pokud jde o žalobní námitku podle níž žalovaný vzniklou škodu mohl uplatnit v adhezním řízení v trestní věci, která byla proti žalobci vedena, popř. v řízení o náhradu škody, je nutné uvést, že clo nelze pojmově podřadit pod pojem škoda. Nárok státu na zaplacení daně není nárokem na náhradu škody způsobené trestným činem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, ale nárokem vyplývajícím přímo ze zákona. Nejde proto o nárok, který by mohly příslušné finanční a celní orgány uplatňovat v trestním řízení dle § 43 odst. 2 trestního řádu.

[36] Žalobce namítal, že byla porušena jím cit. ustanovení Ústavy nebo Listiny základních práv a svobod, soud se těmito námitkami stejně jako žalovaný blíže nezabýval, neboť jsou nekonkrétní a blíže nerozvádějí v čem by takové porušení mělo spočívat. Přesto má soud za to, že se žalovaný dostatečným způsobem vypořádal s ostatními námitkami, z kterých žalobce na porušení Listiny a Ústavy usuzuje. Jen pro úplnost soud též uvádí, že v daném případě není na místě opakovaně provádět žalobcem navržené důkazy, které byly již provedeny v řízení před správními orgány. Při jednání o žalobě ve správním soudnictví totiž není obsah správního spisu (tj. všechny jeho součásti) považován bez dalšího za důkaz. Vyplývá to ze samotné podstaty řízení ve správním soudnictví, které je přezkumným řízením správního řízení, správní spis je obrazem a výsledkem tohoto správního řízení, dokládá skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Obsah správního spisu je samozřejmě bez pochybností známý soudu, správnímu orgánu, tj. žalovanému v řízení o žalobě, avšak i žalobci, který se v případě jeho zájmu má právo s obsahem správního spisu v průběhu správního řízení seznámit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu 9 Afs 8/2008 – 117 ze dne 29. 1. 2009 publikovaný na www.nssoud.cz). K výše uvedenému je vhodné doplnit závěr Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku č.j. 9 Afs 8/200/117 ze dne 29. 1. 2009 (publikovaného na www.nssoud.cz), dle kterého pokud v řízení o žalobě ve správním soudnictví soud vychází z údajů obsažených ve správním spisu, aby ověřil skutkový a právní stav, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí správního orgánu, pak tento postup nelze označit za dokazování ve smyslu § 52 s. ř. s.

[37] S ohledem na shora uvedené závěry, nebyly uplatněné žalobní námitky shledány důvodné, a proto soud žalobu postupem ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII. Náklady řízení

[38] O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Žalovaný byl ve věci úspěšným, avšak soud nezjistil, že by mu vznikly náklady, jež by přesahovaly náklady jeho jinak běžné administrativní činnosti, a proto mu náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 4.6.2012

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu